

Grad mod Cassebetjente. Naar man vil læse de herhen hørende Bestemmelser, som indeholde minutieuse, ja undertiden endog pedantisk udseende Forfrifter, saa vil man finde, at der paa denne Klasse af Statstjenere er kastet en langt større Mistanke, men det er ikke, fordi Staten har Mistanke imod den Enkelte, men fordi det er dens Ret og Pligt at sætte saadanne Grændser for enhver Autoritet, som den selv meddeler Statsborgerne, at disses Medborgere derved betrygges, og hellere end at hjælpe til, at slige Garantier blive bortkastede, hvor de findes, vilde jeg hjælpe til, at de kom der, hvor Staten har undladt at komme med dem. Jeg troer desuden ikke, at det vilde hjælpe den ærede Sagførerstand det Alleringeste, om den Bestemmelse, hvorom der her er Tale, blev udslettet af Forligsarrangeringen. Det er ganske vist, at Sagførerstanden i den seneste Tid, og navnlig siden Forligelsescommissionerne ere blevne indrettede, har opsvunget sig saaledes, at den har faaet en Credit blandt dens Medborgere, som den tilforn ikke har været i Besiddelse af. Jeg tør ikke paaatae, at Indretningen af Forligelsescommissioner deri har havt Deel, men det er ganske vist, det kan historisk eftervises, at Procuratorerne siden den Tid mere og mere have opsvunget sig i deres Medborgeres Omdømme; jeg for min Deel troer, at Forligelsescommissionerne have havt Indflydelse derpaa, idet en heel Deel daarlige Sager, som ikke burde føres, derved ikke ere blevne Gjenstand for Rettergang, og det er netop i disse Sager, ingenlunde ved de store og vidtløftige Sager, at Procuratorerne i sin Tid ere komne i Miscredit. Jeg troer ogsaa, at det vilde være Sagførerstanden til Glæde, hvis det nærværende Forslag blev ophøiet til Lov. Jeg vil forudsætte det i denne Henseende allerhøiligste Tilfælde, at aldrig nogen Procurator misbrugte den Stilling, han havde ved enten at tage Sæde eller give Møde i Forligelsescommissionerne, og De ville indsee, mine Herrer! med al Agtelse og al Respect for Sagførerstanden, at det er en temmelig stærk Forsudsætning. Men, naar det nu skete, at, selv om 1000 Tilfælde vare forligte, dette ikke skete i det 1001te Tilfælde, saa vilde dog den Part, som tabte, være tilbøjelig til at kaste

Stygge paa Procuratoren og formene, at, hvis han havde givet Møde selv eller ved en Anden, saa var Sagen dog uden tvivl bleven forliget, og, naar nu en Deel Parter siger dette, saa vil en Deel af den gamle Mistanke urettelig vende tilbage paa Procuratorerne. Jeg troer saaledes, at med Hensyn til den Credit, som Procuratorerne skulle have, vil det aldeles ikke nytte at gjøre den her omhandlede Forandring; det er aldeles ikke paa den Maade, at nogle af Statens Borgere eller Statstjenere skulle kunne erhverve sig den almindelige Agtelse. Procuratorstanden har, trods disse Bestemmelser, som man nu ønsker kuldkaastede, bestandigt havt deres Medborgeres Tillid som nogen Anden, og vedblive de paa denne Maade, saa kunde de med den største Kollighed see paa disse to Paragrapher og lade dem blive staaende, men, hvis de ikke gjøre det, saa hjælper det dem ikke det ringeste, at de blive kuldkaastede. Men, mine Herrer! det er overhovedet aldeles ikke det Standpunkt, hvorfra vi skulle betragte Sagen, og heller ikke med Hensyn til at en Procurator kunde tjene Noget derved; thi det er Noget, som er Standen aldeles ligegyldigt, og jeg er overbevist om, at den ærede Forslagsstiller ikke har tænkt derpaa. Jeg troer, at vi skulle betragte Sagen fra en anden Side, og dette er ene og alene Parternes Larm, og om det for disse kan være nødvendigt, at Procuratorerne faa denne Tilladelse; men, vil den ærede Forslagsstiller have dette fremmet, saa forekommer Forslaget mig for indskrænket, thi saa burde det være gaaet ud paa, at Parterne i ethvert Fald maatte møde i Forligelsescommissioner ved Procuratorer, thi ellers ville de Parter, der ikke kunne møde, have Ret til at lade deres Sag i Forligelsescommissionen behandle langt bedre end de andre; dertil seer jeg ingen Grund. Hvad Fare skulde der vel være for Parterne? De fleste Sager, der blive forligte, ere jo simple og ubetydelige Sager, hvortil man ikke behøver Procuratorer, og de vigtigere, hvor der er fine juridiske Dvæstioner, blive i Reglen ikke forligte ved Forligelsescommissioner, men ville Parterne ogsaa dette, saa er der jo Intet i veien, som forhindrer dem fra at søge Raad hos hvilken som helst Procu-